

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **Y. S. K.**, zastoupeného opatrovnící A. H., vedoucí soudní kanceláře Krajského soudu v Brně, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. listopadu 2006, č. j. 56 Az 153/2006 - 45,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 2. 5. 2006, č. j. OAM-303/LE-PA04-PA04-2006. Tímto rozhodnutím správní orgán zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Podle krajského soudu lze mezinárodní ochranu formou azylu poskytnout pouze v případě, kdy žadatel vyčerpал všechny dostupné prostředky k ochraně svých práv, které mu jeho vlast reálně nabízí. Stěžovatel však podle krajského soudu zjevně této možnosti nevyužil; jedná se podle něj o problémy osobního charakteru, které nemají žádnou souvislost s jednáním státních orgánů nebo soukromých osob, které by se dalo označit za perzekuci ve smyslu § 12 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatel požádal o ustanovení právního zástupce a jako adresu svého pobytu označil Pobytové středisko Z. V evidenci vedené Ministerstvem vnitra však bylo vyznačeno, že dané azylové zařízení stěžovatel ke dni 21. 12. 2006 opustil.

V této souvislosti se krajský soud dne 8. 1. 2007 obrátil na Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, jehož evidenční odbor, přípisem ze dne 17. 1. 2007 (č. l. 56) sdělil, že stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz k opuštění republiky platný od 21. 12. 2006 do 19. 1. 2007 a že poslední evidovanou adresou pobytu stěžovatele je Zařízení pro zajištění cizinců, ze kterého odešel, přičemž jeho současné místo pobytu není známé.

K dotazu krajského soudu ze dne 22. 1. 2007 bylo Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Brno, Zařízením pro zajištění cizinců P., přípisem ze dne 23. 1. 2007 (č. l. 58) sděleno, že stěžovatel byl propuštěn z tohoto zařízení dne 17. 3. 2006 a převezen do Pobytového střediska Z. u B., a to vzhledem k zániku důvodu pro zajištění v souladu s ustanovením § 127 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

S ohledem na tyto skutečnosti měl Krajský soud v Brně – ve shodě s evidencí vedenou Ministerstvem vnitra – za to, že pobyt stěžovatele není od 21. 12. 2006 znám, a proto mu usnesením ze dne 24. 1. 2007, č. j. 56 Az 153/2006 - 60, ustanovil opatrovníci ve smyslu § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je v tomto řízení zákon o azylu, který v ustanovení § 33 písm. b) ukládá soudu řízení zastavit, nelze-li místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (dříve azylu) zjistit.

Vzhledem k výše uvedenému zjištění, že běžnými procesními postupy ze strany soudu nelze zjistit místo pobytu stěžovatele, Nejvyšší správní soud shledal naplnění podmínek § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu a řízení zastavil.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu